

6. Met dit arrest van de Hoge Raad ligt er een heldere lijn voor de toekomst. Dit neemt niet weg dat, zoals het Hof terecht heeft overwogen (zie punt 3), het voor de hand had gelegen om deze lijn – die is gebaseerd op een arrest uit 2006 – vast te leggen in de nieuwe Accijnsrichtlijn van 16 december 2008.

B.A. van Brummelen

HOGE RAAD 22 januari 2021 (Nr. 19/03309)

(Mrs. Van Hilten, Punt, Van Loon)

64*

m.nt. A.E.H. van der Voort Maarschalk

Art. 7:2 en 7:3 Awb

ECLI:NL:HR:2021:84

Niet horen bij kennelijk niet-ontvankelijk bezwaarschrift niet strijdig met unierechtelijk verdedigingsbeginsel

Belanghebbende heeft op aangifte BPM voldaan wegens de registratie van uit een andere lidstaat afkomstige gebruikte personenauto's. De Inspecteur heeft de tegen de voldoening van BPM ingediende bezwaarschriften kennelijk niet-ontvankelijk verklaard wegens onverschoonbare termijnoverschrijding. In verband daarmee heeft de Inspecteur afgezien van het horen van belanghebbende. Volgens het Hof is het niet horen van belanghebbende niet in strijd met het verdedigingsbeginsel.

HR: Het unierechtelijke verdedigingsbeginsel verlangt niet dat de Inspecteur een belanghebbende vooraf hoort over zijn voornemen om een bezwaarschrift niet-ontvankelijk te verklaren indien het bezwaarschrift te laat is ingediend, er redelijkerwijs vanuit kan worden gegaan dat de termijnoverschrijding onverschoonbaar is, en de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring aan de rechter kan worden voorgelegd. Het beroep in cassatie van belanghebbende is ongegrond.

ARREST

in de zaak van

[X] te [Z] (hierna: belanghebbende)

tegen

de STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN

op het beroep in cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 14 juni 2019, nr. 18/00486, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant (nrs. BRE 17/8290 en BRE 17/8291) betreffende de door belanghebbende over de in de periode juni 2013 tot en met februari 2017 gelegen tijdvakken op aangifte voldane bedragen aan belasting van personenauto's en motorrijwielen. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

1. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak van het Hof beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De Staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

2. Beoordeling van de middelen

2.1 Het Hof heeft geoordeeld dat de door belanghebbende ingediende bezwaarschriften kennelijk niet-ontvankelijk zijn en dat de Inspecteur daarom op grond van artikel 7:3, aanhef en letter a, Awb mocht afzien van het horen van belanghebbende. Anders dan belanghebbende kennelijk voorstaat, brengen de beginselen van het Unierecht niet mee dat deze bepaling buiten toepassing moet worden gelaten, aldus het Hof. Het Hof heeft in dat verband verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 21 maart 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0637. Het Hof heeft overwogen dat hetgeen in dit arrest is beslist over de bezwaartermijn evenzeer heeft te gelden voor andere procesregels die gelden in de bezwaarfase, zoals het al dan niet gelegenheid geven tot horen, en dat ook daarvoor geldt dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen zogenoemde nationale vorderingen en vorderingen die aan het gemeenschapsrecht kunnen worden ontleend. Voorts kan niet worden gezegd dat toepassing van artikel 7:3 Awb de uitoefening van (mede) op het gemeenschapsrecht gebaseerde vorderingen praktisch onmogelijk maakt. Ten slotte dwingen ook artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) niet tot het horen in bezwaar in het geval van een kennelijk niet-ontvankelijk bezwaar, aldus nog steeds het Hof.

2.2 De middelen II en III zijn gericht tegen de hiervoor in 2.1 weergegeven oordelen van het Hof. Deze middelen betogen dat in deze gevallen, waarin het gaat om registratie van uit een andere lidstaat afkomstige gebruikte personenauto's, de heffing van belasting van personenauto's en motorrijwielen binnen de werkkingsfeer van het Unierecht valt. Dan volgt volgens de middelen II en III uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 juli 2014, Kamino International Logistics B.V. en Datema Hellmann Worldwide Logistics B.V., gevoegde zaken C-129/13 en C-130/13, ECLI:EU:C:2014:2041, dat artikel 41, lid 2, van het Handvest en het in die bepaling vervatte Unierechtelijke beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging als beginsel van behoorlijk bestuur meebrengen dat in elke procedure waarin het bestuursorgaan het voornemen heeft ten aanzien van de belanghebbende een nadelige individuele maatregel te nemen, die belanghebbende door dat bestuursorgaan vooraf over dat voornemen moet worden gehoord. Die eis geldt ook wanneer de inspecteur het voornemen heeft een bezwaar niet-ontvankelijk te verklaren wegens overschrijding van de voor indiening ervan geldende termijn, aldus deze middelen.

2.3 Voor zover de middelen zijn gericht tegen de hiervoor in 2.1 weergegeven oordelen, falen zij. Die oordelen zijn juist.

Het is verder niet voor redelijke twijfel vatbaar dat het Unierecht, en in het bijzonder het Unierechtelijke beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging, niet van het bestuursorgaan verlangt dat het de belanghebbende vooraf hoort over zijn voornemen om het door die belanghebbende ingediende bezwaarschrift met toepassing van artikel 6:6 Awb niet-ontvankelijk te verklaren in het geval dat i) dit bezwaarschrift na afloop van de termijn van zes weken is ingediend, ii) het bestuursorgaan op grond van de omstandigheden van het geval redelijkerwijs ervan kan uitgaan dat artikel 6:11 Awb niet van toepassing is, en iii) de beslissing van het bestuursorgaan tot niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar aan de rechter kan worden voorgelegd ter toetsing van de juistheid ervan.

Aangezien de uitspraak van het Hof geen andere vaststelling inhoudt dan dat de door belanghebbende ingediende bezwaarschriften kennelijk te laat zijn ingediend en de middelen II en III niet erover klagen dat het Hof ter zake anders had moeten vaststellen, falen de middelen ook in zoverre.

2.4 De Hoge Raad heeft de overige klachten van de middelen over de uitspraak van het Hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie).

3. *Proceskosten*

De Hoge Raad ziet geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

4. *Beslissing*

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie ongegrond.

HOF 's-Hertogenbosch, Meerv. belastingk., 14 juni 2019 (Nr. 18/0486)

Uitspraak

op het hoger beroep van enz.;

tegen de uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant te Breda (hierna: de Rechtbank) van 12 juli 2018, nummers BRE 17/8290 in het geding enz.;

1. (...)

4. *Gronden*

Ten aanzien van het geschil

4.1. Het Hof is met partijen van oordeel dat belanghebbende niet tijdig bezwaar heeft ingediend en dat de bezwaren terecht niet-ontvankelijk zijn verklaard.

4.2. Het Hof is voorts van oordeel dat sprake is van kennelijk niet-ontvankelijke bezwaarschriften en dat de Inspecteur op grond van artikel 7:3, aanhef en onderdeel a, van de Algemene wet bestuursrecht

(hierna: de Awb), kon afzien van het horen van belanghebbende. Anders dan belanghebbende kennelijk voorstaat brengen de beginselen van het Unierecht niet mee dat deze bepaling buiten toepassing moet worden gelaten. Het Hof verwijst in dit kader naar het arrest Hoge Raad 21 maart 2001, nr. 36 281,

ECLI:NL:HR:2001:AB0637, BNB 2001/238. Het Hof is van oordeel dat hetgeen in dit arrest is beslist over de bezwaartermijn evenzeer heeft te gelden voor andere procesregels die gelden in de bezwaarfase, zoals het al dan niet gelegenheid geven tot horen. Ook daarvoor geldt dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen zogenoemde nationale vorderingen en vorderingen die aan het gemeenschapsrecht kunnen worden ontleend. Voorts kan niet worden gezegd dat met het bepaalde in artikel 7:3 van de Awb de uitoefening van (mede) op het gemeenschapsrecht gebaseerde vorderingen praktisch onmogelijk wordt gemaakt.

4.3. Ook paragraaf 9, onderdeel 4, van het Besluit Fiscaal Bestuursrecht noopt niet tot een ander oordeel. Naar het oordeel van het Hof is redelijkerwijs geen twijfel mogelijk over de niet-ontvankelijkheid van het bezwaar. Het enkele feit dat de Inspecteur ondanks de niet-ontvankelijkheid van het bezwaar ambtshalve beoordeelt of er desondanks reden bestaat voor vermindering van een aanslag of teruggave van op aangifte voldane belasting, brengt niet mee dat reeds om die reden een hoorgesprek dient plaats te vinden.

4.4. Ten slotte heeft belanghebbende een beroep gedaan op artikel 6 EVRM respectievelijk artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze bepalingen geven recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig recht. Zij nopen niet tot het horen in bezwaar in het geval sprake is van kennelijk niet-ontvankelijk bezwaar.

Slotsom

4.5. De slotsom is dat het hoger beroep ongegrond is en dat de uitspraak van de Rechtbank dient te worden bevestigd.

Ten aanzien van het griffierecht

4.6. Het Hof is van oordeel dat er geen redenen aanwezig zijn om te gelasten dat de Inspecteur aan belanghebbende het door hem betaalde griffierecht geheel of gedeeltelijk vergoedt.

Ten aanzien van de proceskosten

4.7. Het Hof acht geen termen aanwezig voor een veroordeling in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb.

5. Beslissing

Het Hof

verklaart het hoger beroep ongegrond, en bevestigt de uitspraak van de Rechtbank.

Uit het beroepschrift in cassatie van belanghebbende:

Ten gronde.

Middel II.

Als tweede middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en of verzuim van vormen doordat het gerechtshof heeft overwogen dat met toepassing van artikel 7:3 aanhef en onder a, Awb afgezien kon worden van horen van belanghebbende.

Het gerechtshof gaat verder en verklaart voor recht, anders dan belanghebbende kennelijk voorstaat, dat de beginselen van het Unierecht niet meebrengen dat de nationale bepaling ex. artikel 7:3 Awb buiten toepassing moet worden gelaten.

Het Hof vervolgt zijn – kennelijk onjuiste – opvatting met verwijzing naar rechtspraak van de Hoge Raad der Nederlanden van 21 maart 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0637.

Toelichting.

Vooropgesteld zij dat de overweging van het Hof blijkt geeft van een ernstige miskenning van de fundamentele beginselen van het Unierecht, rechtstreeks werkend, met voorrang.

Aldus is het zo dat artikel 7:3 Awb buiten toepassing moet blijven als de Unierechtelijke regeling, waarvan de nationale regeling implementatiewetgeving is, buiten toepassing moet blijven.

In casu is de hoorplicht een onderdeel van de rechten van de verdediging en een algemeen beginsel van Unierecht, waaruit het recht volgt om in elke procedure gehoord te worden integraal deel uitmaakt.

Daarmee staat vast dat artikel 7:3 Awb – waaruit de mogelijkheden volgen af te zien van het algemeen beginsel van het Unierecht – kennelijk in strijd is met bepalingen van het Unierecht.

Ik merk daarbij op dat vaststaat – anders dan het gajes van de Hoge Raad oordeelt in zijn arrest van 12 mei 2017, ECLI:NL:HR:2012:847, dat belanghebbende de werkelijke waarde van zijn uit een andere lidstaat afkomstige, gebruikte kampeerauto – met inachtneming van de uitlegging van de hoogste rechter, de Unierechter, met betrekking tot artikel 110 VWEU – kan aantonen met de werkelijke waarde van een binnenlandse bestelauto, met het buiten toepassing laten van de recreatieve functies.

Aldus wordt het mogelijke belang van belanghebbende bij toepassing van artikel 65 AWR, ook nog weggenomen – volkomen onrechtmatig – met toepassing van misbruik van recht – door het geteisem van de Hoge Raad der Nederlanden. De schande heel ver voorbij.

De Hoge Raad heeft genoegzaam aangetoond echt een criminele organisatie te zijn die de belangen van burgers structureel en op grote schaal om zeep helpt, sans gene.

Vergelijk in gelijke zin, Hof van Justitie, 3 juli 2014, Kamino/Datema, gevoegde zaken, C- 129/13 en C-130/13, ECLI:EU:C:2014:2041;

28 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punten 33 en 36, en M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82).

29 Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arrest M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83). Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat op 1 december 2009 in werking is getreden, is als zodanig echter niet van toepassing op de procedures die hebben geleid tot de uitnodigingen tot betaling van 2 en 28 april 2005 (zie naar analogie arrest Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punt 25).

30 Dat beginsel, dat van toepassing is wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen (arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 36), vereist dat de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, in staat worden gesteld naar behoren hun standpunt kenbaar te maken over de elementen waarop de administratie haar besluit wil baseren (arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 37).

31 Deze verplichting rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, ook al voorziet de toepasselijke regeling niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punt 32).

Het is zonneklaar, bepalingen van het Unierecht leggen, met voorrang, rechtstreeks en derogerend een verplichting op de administratieve overheden van de lidstaten belanghebbende te horen. Onbekendheid disculpeert niet, de rechtbank moest al in 2008 of zoveel eerder weten dat de administratieve overheden, waaronder de heffende autoriteit, wanneer zij besluiten neemt die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zoals in casu het geval is nu belanghebbende opkomt tegen de belasting die is geheven voor de registratie in het Nederlands kentekenregister van een uit een andere lidstaat afkomstige gebruikte personenauto, gehoord moet worden.

Belanghebbende registreert een uit een andere lidstaat afkomstige gebruikte kampeerauto in het nationaal kentekenregister, waarvoor hij belasting is verschuldigd. Het Unierecht is dus van toepassing.

Nu vast staat dat de hoorplicht is geschonden, moet de zaak terug naar de Inspecteur, teneinde gehoord te worden.

Het cassatieberoep is kennelijk gegrond.

Ik merk op dat de Hoge Raad geen uitlegging mag geven van bepalingen van het Unierecht.

Middel III.

Als derde middel van cassatie stelt belanghebbende voor schending van het recht en of verzuim van vormen, doordat het gerechtshof – zonder vragen voor te leggen aan de bevoegde rechter, de Unierechter, zelfstandig uitlegging geeft van bepalingen van het Unierecht, meer bepaald met betrekking tot eerbiediging van de rechten van de verdediging, welk een algemeen beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt, door te oordelen in r.o. 4.2. anders dan belanghebbende kennelijk voorstaat, dat de beginselen van het Unierecht niet meebrengen dat de nationale bepaling ex. artikel 7:3 Awb buiten toepassing moet worden gelaten.

Toelichting.

Belanghebbende klaagt dat er in elke procedure gehoord moet worden, overeenkomstig bepalingen van het Unierecht. Het gerechtshof beschikt negatief, gelijktijdig – met misbruik van bevoegdheid – uitlegging gevend aan bepalingen van het Unierecht.

Aldus staat vast – niet voor enige mogelijke twijfel vatbaar – dat het gerechtshof artikel 267 VWEU onder a, kennelijk heeft geschonden door uitlegging te geven over bepalingen van het Unierecht, ook nog eens kennelijk onjuist – door te overwegen dat anders dan belanghebbende kennelijk voorstaat, dat de beginselen van het Unierecht niet meebrengen dat de nationale bepaling ex. artikel 7:3 Awb buiten toepassing moet worden gelaten.

Maar ook schendt het gerechtshof – zoals doorgaans – structureel – bepalingen van het Unierecht door zelfstandig een oplossing te geven van een bepaling van het Unierecht, negatief voor belanghebbende, zonder vragen voor te leggen aan het Hof.

Ik verwijs de Hoge Raad der Nederlanden naar de uitlegging van het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 januari 2006, IATA, ECLI:EU:C:2006:10, dictum onder 1;

1) Wanneer een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht vatbaar zijn voor hoger beroep, meent dat een of meer van de door partijen aangevoerde middelen van ongeldigheid of, in voorkomend geval, een ambtshalve opgeworpen vraag van ongeldigheid, gegrond zijn, dient zij de behandeling te schorsen en bij prejudiciële verwijzing het Hof te verzoeken om beoordeling van de geldigheid.

Aldus zijn de submiddelen van middel III ook kennelijk gegrond nu het recht – opzettelijk – kennelijk – met misbruik van bevoegdheid – is geschonden door het gerechtshof.

Ik zie de uitspraak wel komen van het gespuis van de Korte Voorhout. Wie zijn hele hebben en houwen verneukt voor de staatskas en daarmee de burger van zijn rechten ontdoet kan uiteraard niet rekenen op enige mate van respect.

Ook in dit geval is weer genoegzaam aangetoond hoe erg het allemaal wel niet is...

Noot

1. Belanghebbende maakte veel te laat bezwaar tegen de door hem op aangifte voldane BPM. De Inspecteur verklaarde het bezwaar met toepassing van art. 7:3 onderdeel a Awb kennelijk niet-ontvankelijk, zonder belanghebbende te horen. Dat is volgens belanghebbende in strijd met het *Sopropé*-arrest.¹ De uitspraak op bezwaar moest daarom worden vernietigd en hij zou alsnog gehoord moeten worden door de Inspecteur.

¹ HvJ EG 18 december 2008, C-349/37, V-N 2011/13.9.

2. Dat belanghebbende in drie instanties ongelijk krijgt is terecht. Er was namelijk niets waarover belanghebbende zinvol gehoord had kunnen worden. Belanghebbende, althans zijn gemachtigde, had niet eens gesteld dat sprake was van een verschoonbare termijnoverschrijding, laat staan dat hij die stelling had onderbouwd. In elk geval blijkt uit het cassatieberoepschrift niet dat het Hof een dergelijke stelling over het hoofd had gezien. Zie daartoe de slotzin van r.o. 2.3 van het arrest. Belanghebbende, althans zijn gemachtigde, meent ten onrechte dat *Sopropé* dwingt tot een hoorzitting die niets kan opleveren. Het onverminderd grove taalgebruik van de gemachtigde (zie bijvoorbeeld HR 11 oktober 2019, nr. 18/04907, *BNB* 2019/182 met mijn noot en de recente prejudiciële beslissing HR 29 januari 2021, nr. 20/02446, *V-N* 2021/7.16) kan daaraan niks veranderen.

3. *Sopropé* deed sowieso niet ter zake. Als belanghebbende wel argumenten zou hebben gehad om de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding te onderbouwen, zou de rechter die hebben beoordeeld en bij gegrondbevinding ervan het bezwaar alsnog ontvankelijk hebben verklaard en de zaak hebben kunnen terugwijzen, als belanghebbende dat per se wilde.

A.E.H. van der Voort Maarschalk

HOGE RAAD 22 januari 2021 (Nr. 20/02220)
(Mrs. Fierstra, Wortel, Beukers-van Dooren)

65*

m.nt. A.O. Lubbers

Art. 228 lid 2 Gemeentewet; Verordening op de heffing en invordering van precariobelasting ter zake van buizen, kabels, draden of leidingen 2016 gemeente Veenendaal

ECLI:NL:HR:2021:84

Precariobelasting. Overgangsrecht bij afschaffing heffing over publieke voorzieningen. Tijdstip inwerking-treding gemeenteverordening

De gemeenteraad heeft in oktober 2015 de precariobelastingverordening 2016 vastgesteld. In het lokale weekblad van 23 december 2015 is meegedeeld dat die verordening is vastgesteld en ter inzage ligt bij de gemeente. De verordening is op 9 november 2017 (elektronisch) bekendgemaakt in het gemeenteblad. Aan belanghebbende, een netbeheerder, is in december 2017 een aanslag precariobelasting 2016 opgelegd.

Het Hof heeft geoordeeld dat de aanslag wettelijke grondslag ontbeert. De Gemeentewet bepaalt sinds 1 juli 2017 dat in een geval als dit geen precariobelasting mag worden geheven. Volgens de overgangsregeling kunnen gemeenten, op grond van een op 10 februari 2016 geldende belastingverordening, tot 1 januari 2022 in dit soort gevallen wel belasting blijven heffen, maar de Verordening 2016 van de gemeente Veenendaal is op 11 november 2017 in werking getreden en gold dus niet op 10 februari 2016.

HR: De per 1 juli 2017 ingevoerde wijziging van de Gemeentewet heeft directe werking, zodat – tenzij de overgangsregeling van toepassing is – na die datum geen precariobelasting geheven kan worden in dit soort gevallen, ook niet indien het belastbare feit zich vóór 1 juli 2017 heeft voorgedaan. De verordening voor 2016 gold nog niet op 10 februari 2016 omdat zij pas in werking is getreden na de (elektronische) publicatie in het gemeenteblad. In deze context wordt volgens het normale spraakgebruik met het woord “gelden” bedoeld ‘van kracht zijn’.

ARREST

in de zaak van

het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN DE GEMEENTE VEENENDAAL
tegen

[X] B.V. te [Z] (hierna: belanghebbende)

op het beroep in cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 30 juni 2020, nrs. 19/00607 en 19/00658, op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland (nrs. UTR 17/4538 en UTR 18/261) betreffende aan belanghebbende voor het jaar 2016 opgelegde aanslagen in de precariobelasting van de gemeente Veenendaal. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.